

Mottó: „Ha az énekem élet, úgy az életem ének”

- Miközben Esztergom utcáin sétáltunk, megmutatta a grundot, ahol gyermekkorában játszott. Hogyan gondol vissza erre a korszakra?
- Pár évvel a háború után születtem, nagy szegénység uralkodott az országban. A mai gyerekek között nagyon nagy anyagi, szellemi és lelki különbségek vannak, amelyek már kiskoruktól elválasztják őket egymástól. A mi időnkben nem létezett ilyenfajta különbség. Mindannyian egyszerű gyerekek voltunk, szegény családban nőttünk fel. Emlékszem, hogy általános iskolában az egyik osztálytársam mindig tiszta, de foltozott ruhát hordott. Akkor ebben nem volt semmi meglepő. Egyszer én is kiegészítettem a kabátom ujját a vaskályhánál, de nem kaptam újat, hanem megfoltozta édesanyám. Azért kicsit szégyelltem magam miatta, de nem jutott új kabátra. Ma vagyontokat költenek arra, hogy pusztán divatból kifeslett nadrágot, pólót hordjanak a fiatalok. A szüleim elváltak, édesapám hat éves koromban elhagyott minket, édesanyám egyedül nevelt fel az egy helyiségből álló lakásunkban. Édesanyám rengeteget dolgozott, és gyakran szorult kórházi kezelésre. Én sokat rosszkodtam, ilyenkor mindig előkapta a szíjat és megvert. Vallás, apa, és talán nem túlzás azt állítani, hogy család nélkül nőttem fel. Ma már tudjuk, hogy mennyire meghatározó, mit hoz az ember otthonról. Megbocsáthat, felelhet, feldolgozhatja a történeteket, de a gyerekkori élmények mégis végigkísérik egész életét. Nem nagyon dicsekedhetek.
- Említette, hogy vallás nélkül nőtt fel. Miért járt mégis hittanra?
- Édesanyám mindig jót akart nekem, még akkor is, amikor megvert. Keresztény családból származott, de nem tartotta a hitét. Úgy gondolta, jó nekem, ha megkeresztelnek, elsőáldozó leszek és bérmálkozom. Érdekes, hogy amikor felnőttem fejjel bekerültem egy közösségbe, nem nézte jó szemmel. Sok mindent tett ellene, hogy ne sikerüljön megtalálni a helyemet a közösségben. Gyakran előfordult, hogy nem tudott osztozni az örömeimben.
- Akkor mégis csak hitt Istenben?
- Nem tagadtam Isten létét, de nem foglalkoztam vele. Nem kerültem személyes kapcsolatba Istennel. Ami meghatározó volt életem első huszonöt évében az nem a hit, hanem a muzsika. Voltam Illésen, beszélgettem a „nagy öregekkel” Tolcsvay-val, Szörényivel, Bródy-val. Nagyon rossz tanuló voltam, nem érdekelt az iskola, csak a zene. Autodidakta módon tanultam meg zenélni, figyeltem mások játékát, próbáltam ellesni, hogyan fogják le az akkordokat. Több együttesem is volt, gyakran felléptünk. Vendéglátóztam, bálók, lakodalmak, így telt minden hétvége.
- Későn vonult be katonának. A katonaságnál töltött évei alatt senki sem látogatta meg, megtapasztalta a magányt, de miután leszerelt gyökeresen megváltozott az élete.
- Hiszem, és tudom, mert megtapasztaltam, hogy nincsenek véletlenek. Isten belenyúl az életünkbe ott, ahol és amikor kell. Jelen esetben a gitárom nyakánál fogva. Miután leszereltem leszóltott egy lány, aki Dió atya „bandájába” járt. Egyszer csak ott találtam magam egy olyan helyen, ahol soha életemben nem jártam, olyan emberek között, akiket sosem láttam, pappal pedig hosszú évek óta nem találkoztam. A fiatal

káplán, nagyon jó kis közösséget alakított. Ekkor kezdődött a második gyerekkorom. Felnőtt fejjel tapasztaltam meg azt, amit más ember már gyerekkorában megkapott, hogy megbecsülik, elfogadják, szeretik, tisztelik, segítik. Egy családot ismertem meg, ahova szeretettel befogadtak. Elkezdtem hittanra és szentmisére járni. Mindent megkaptam, hogy be tudjam hozni a lemaradást. Dióval nem egyszer hajnali háromig beszélgettem.

- A Dax nevet a katonaság alatt kapta, miért őrizte meg?
- Amikor először mentem el Dióhoz, úgy fogadott, hogy magához ölelt. Az egész életemet meghatározta ez a találkozás. Megkérdezte, hogy hívnak. Mikor megmondtam, túl komolynak találta. Aztán Dax lett ott is a nevem. Eleinte igazi „fedőnév” volt, senki sem tudta, ki az a Dax. Aztán, amikor felbontva érkeztek meg a leveleim, sejtettem, hogy már tudják, én vagyok.
- Említette, hogy a Jóisten a gitárjánál fogva ragadta meg. Hogy érti ezt?
- Miután a nevemben megállapodtunk, megkérdezte Dió, mihez értek. Mondtam, hogy gitározni tudok. Ezek után odament a fiókjához és kivette a verseit, amelyeket soha senkinek sem mutatott meg. Odaadta és megkért, zenésítsem meg őket. Nehezen tudnám utánozni azt a bamba és döbönt képet, amivel ránéztem. Hogy én verseket zenésítsek? Megdöböntett a bizalma, de végül hozzáálltam. Ez volt az a pillanat, amikor felfedeztem, milyen talentumot is adott nekem a Jóisten. Mivel soha sem szerettem tanulni, ezért felnőtt fejjel elég nagy lemaradást kellett bepótolnom. Dió kiváló könyveket, versesköteteket adott nekem, amiket szinte faltam. Így akadtam rá Sík Sándor, Dienes Valéria verseire, amelyek közül többet meg is zenésítettem.
- Huszonöt éves volt, amikor rátalált új családjára. Hogyan alakult az élete?
- Egy kórházban dolgoztam a műszaki osztályon, a feleségem pedig a gyerekosztályon. Több mint harminc évet töltöttem itt, onnan mentem az elmúlt évben nyugdíjba. Hétvégenként hániztam, különböző együttesekben játszottam. Nem egyszer megesett, hogy vasárnap reggel értem haza egy esküvői zenélésből, majd átöltöztem, s rohantam a misére zenélni. Ez így nem volt tartható. Választanom kellett. A templomi szolgálat mellett döntöttem. Mindig volt énekkar mellett, próbákra jártam, sorban születtek a dalok, szentmiséken szolgáltunk. Ez most már így van harminc éve. Érzem, hogy az emberek a dalaim által találkoznak Istennel, megéreznek valamit az ő végtelen szeretetéből, éppen ezért kedves kötelességemnek érzem a muzsikálást.
- Hogyan fogadták a hívek a gitáros énekeket, hiszen a '70-es évek közepén ez még igazi kuriózumnak számított?

A Vizivárosi templomba fogadtak be minket. Emlékszem, egyszer egy karácsonyi kis verses-zenés estet tartottunk. Körülbelül tíz idős néni hallgatott minket, hiszen akkoriban az orgonához szoktak a hívek. Egészen meghatódtak, s azt hiszem, egy nagy élménnyel lettünk gazdagabbak. Később az esztergomi belvárosi templomba hívtak minket, hogy zenéljünk a misén. Húsz fős énekkarral érkeztünk, zsúfolásig megtelt Isten háza. Híre ment a misének, a plébánost pár nap múlva behívták, és közölték velem, ha nem akarja, hogy elhelyezzék máshova, ne tartson több ilyen „sikeres” misét. Egy jó ideig nem hívtak minket, de később visszatérhettünk, s azóta is énekelünk ebben a

templomban rendszeresen. A sorból ne maradjon ki a „kerektemplom” sem, szép emlékeket őrzök onnan is. De a legszebb emlék 1991. Népstadion: II. János Pál pápa találkozott velünk! Megfogta a kezem és a szemembe nézett. Ezt az érzést sokan érezhették.

- Mindig szervezett énekkart, mindig is sok-sok gyerek és fiatal nyüzsgött Önök körül. Külön misszióknak tekinti a fiatalokkal való foglalkozást?
- Nem lehet az énekkart és a fiatalokkal való együttléte elválasztani. Mivel nem lehetett gyerekünk, nagyon sok időt szánhattunk a kórusra, nemcsak az éneklésre, hanem a közösségépítésre is. Feleségem éjszakákon át, gépelte a dalszövegeket, nyári táborokat, kirándulásokat szerveztünk, készültünk az egyházi ünnepekre, misztériumjátékokra, a különböző zenei szolgálatokra. Heti rendszerességgel találkoztunk, sok szép közös élménnyel lettünk gazdagabbak.. Nagyon szoros kapcsolat alakult ki az énekkar tagjai és köztünk. Ez most sincs másképp Most Bajóton lakunk, ahol a helyi gyerekekkel betlehemezni szoktunk az idősök nagy örömére.
- Nem régiben ünnepelte hatvanadik születésnapját. Hogyan tekint vissza eddigi életére?
- Hatvan évesen számadást kell készíteni. A 14. zsoltár olyan tükör, amelybe minden nap bele kell nézni, és válaszolni kell rá. „Szent hegyeden Uram, Isten, ki az, aki lepihenhet?” Nagyon súlyos kérdés ez. A zsoltáros persze hozzáírogatott még egy-két gondolatot: „ki bűn nélkül él, helyesen tesz, és szó nélkül teszi a jót. Rágalom nélkül igazat szól, segíti a rászorulókat. Az Istenfélő nem esküszegő, még akkor sem, ha rajta veszt. Nem kér kamatot, uzorát és nem adja el magát.” A zsoltárt kicsit átrendeztem, hogy énekelhető legyen, de az üzenet ugyanaz. Visszatekintve a hatvan évre, ez már tényleg a hálaadás ideje. Eddig is nagyon sokat köszönhetek, de ez a kerek évforduló számvetésre sarkall. Nagy hálával tartozom a Jóistennek az életemben véghez vitt sok-sok csodáért, ajándékért, a kitartó és mindig mellettem álló feleségemért, az egészségért, a talentumokért, a szolgálatért. Lepihenhetek én nyugodtan Isten hegyén? Az embernek lehet óriási hite, de mit sem ér, ha abból nem fakadnak cselekedetek. Pünkösdi nyolcadában Jakab apostol leveléből olvasunk. Pontosan erre hívja fel a figyelmünket, hogy tetteinknek a hitünkből kell fakadni, mert tettek nélkül a hit nem ér sokat. Végtelenül hálás vagyok, hogy a Teremtő megajándékozott azzal, hogy alkotó és érezhetem az alkotás, a teremtés örömét. És külön hálás vagyok azért, hogy ezt kibontogatta bennem és még mindig tudok örömet okozni a másoknak.
- **Mottó: „Ha az énekem élet, úgy az életem ének”**

2008 Esztergom

*Bodnár Zita
Új Ember*